

Melissa vluchtte voor ex en verzeilde in armoede: “Ik vond de juiste hulp niet”

Het Nieuwsblad/Regionaal: Roeselare-Tielt-Izegem,
Wo. 10 Okt. 2018, Pagina 5

De armoede in Roeselare is de jongste jaren licht gestegen. De stad telt heel wat instanties die hulp kunnen bieden, maar de mensen vinden vaak de weg niet. Alleenstaande moeder Melissa* (38) getuigt over hoe ze moet vechten om rond te komen.

Volgens recente cijfers van Kind & Gezin is het armoedecijfer in Roeselare licht gestegen tot 15,21 procent ten opzichte van vijf jaar geleden (13,60 procent). Heel wat inwoners van Roeselare leven in armoede, maar dat is niet altijd te zien. De 38-jarige Melissa is een van hen. Ze ontvluchtte haar vroegere woonplaats voor de veiligheid van haar twee dochters en kwam zo in Roeselare terecht. Voordien woonde ze in een grote stad, ze had er vast werk en een goed loon.

Eenmaal aangekomen aan het station van Roeselare werd ze via het Centrum Algemeen Welzijnswerk (CAW) naar een vluchthuis voor vrouwen gebracht. Ze vond er samen met haar dochters een veilig onderkomen, maar de omstandigheden waren niet ideaal. “We leefden met acht alleenstaande moeders samen in een klein huis. Allemaal hadden we twee of drie kinderen. Het was er vaak een heksenketel”, vertelt Melissa.

102 euro per week

Ook financieel was het erg moeilijk. Een verblijf in een vluchthuis is immers niet gratis. “We kregen 102 euro leefgeld per week. Daarmee moest ik schulden afbetalen en mijn kinderen onderhouden. Ik probeerde elke maand iets te sparen om een eigen woning te vinden. In het vluchthuis blijven, was geen optie.”

De zoektocht naar werk en een eigen woning bleek niet evident. Bij het sociaal verhuurkantoor kwam ze op een ellenlange wachtlijst terecht. Solliciteren lukte amper, want in het vluchthuis mocht ze haar kinderen niet alleen laten. “Ik kreeg bij interimkantoren of immokantoren ook vaak de vraag wat ik hier kwam doen, aangezien ik van een grote stad kwam. Bepaalde hulpinstanties wist ik helemaal niet zijn.”

Via de VDAB kwam ze in contact met het project Ouders in Actie van de vzw Samenlevingsopbouw. Dat probeert kwetsbare gezinnen aan werk te helpen. Uitvalsbasis is het cultuurcentrum De Spil, waar de vzw onder andere jobateliers, groepsbijeenkomsten en begeleidersoverleg organiseert. Ze hielp Melissa aan een job in Gits. “Zonder hen zou ik nooit geraakt zijn waar ik nu sta”, zegt ze. “Zij hebben me wegwijs gemaakt in Roeselare. Ik heb nu ook het culturaanbod van De Spil leren kennen en de Vrijtijdskaart waarmee ik kan gaan zwemmen. Omdat ik nog geen rijbewijs heb, zorgden ze er ook voor dat ik met een elektrische fiets naar mijn werk kan.”

Nog lange weg

Na zes maanden in het vluchthuis, kon Melissa eindelijk naar een eigen woning verhuizen. Toch moet ze nog elke maand rekenen om rond te komen. “Ik moet nog steeds een grote schuld afbetalen. Ik probeer elke maand 300 euro over te houden na alle grote kosten. Daarmee probeer ik mijn twee dochters te onderhouden. Zij weten ook dat ze geen zakgeld moeten verwachten. Onlangs moest ik voor mijn vijftienjarige dochter een nieuwe jas kopen van bijna 50 euro. Voor mij is dat heel veel geld.”

Nu kruipt Melissa stilaan uit een dal, maar de weg is nog lang. “Het is elke dag opnieuw knokken. Ik denk dat heel wat inwoners van Roeselare in een vergelijkbare situatie verkeren. Er zijn ook veel instanties die helpen, maar soms vind je ze niet. In de aanloop naar de verkiezingen hoor je veel beloftes, maar over armoede wordt er nog veel te weinig gepraat.”

*Melissa is een fictieve naam

www.iedersstemtelt.be

Steven Leenknecht ■